

Našel bi rad
deželo obljubljeno,
njo, harmonijo,
(ki verujem vanjo)
ki zémljo naj s soncem
zedini in ogenj
z vodo.

To brod je, ki plove
pod mojim imenom.
Pasatni je veter
zvezdà ga obvel.

VEČNI CVET

Hermann Lienhard

Rože vse odcveto,
samo ne rastlina,
ki jo je veter vsejal
kot seme v srcé.

Zrasla pod tožnim je soncem,
ob grozi polnočni,
v razpénjenem ognju,
ob grožnji ledu.

Kazalo je, da se ospe
kakor ostale.
Toda skrivnostna, temná
cvetela bo večno —

dotlej, ko ta veter
odnese njen pelod
preko sveta
in še dalje: čez rob,
kjer zemlja se več ne dotakne
lahnó razpršenega sna.